

Gadens musik er længslens melodi

Langsomt samlede de løsrevne akkorder sig til den gamle, hulkende »You Can't Always Get What You Want«, som The Rolling Stones lavede i et beruset øjeblik for hundrede år siden. Den lidt flossede fyr stod på et gadehjørne i Barcelonas *Barrio Chino*, byens gamle kvarter. Sangen, stedet og et mindre kvantum sangria, fik mig til at fnise opstemt. I det kvarter kan alle, i hvert fald hvis de nærer mere kødelige ønsker, få nøjagtig hvad de har lyst til.

Sortlakerede ludere gør og kan alt for en passende sum pesetas, de høst hvæsende pot-pushere falder på knæ i lovprisning af deres varer, mens fede barere skruer op for transistorradioerne for at lokke halvt bedøvede matroser ind i de mørke kroge.

Du kan få alt hvad du peger på, og en gademusikant giver dig en sang, der er som trommehvirvlen før et dødsforagtede trapez-nummer i et sydende circus.

Jeg hev en fedtet pengeseddel op af lommen, og smed den hen, så den landede på hans slidte gummisko. Han spillede videre, og reagerede kun med et enkelt øjekast, da jeg spurgte om han kendte mit favorit Stones-nummer, »As Tears Go By«.

– Selvfølgelig, *buddy*, svarede han og begyndte først søgende efter en akkord, så præcist og improviserende. Jeg lænede mig tilbage på en dyng skrald og nød hvert vers højere end det foregående. Sammen med sangen steg jeg til vejrs i de smalle gader, på vej mod nye oplevelser og gnistrende øjeblikke, der venter alle steder og til alle tider.

Længslen efter rejsen og friheden er stærkt knyttet til forestillingen om den vandrende musikant, den frie troubadur. Men bag de romantiske forestillinger er der en hård realitet. Gademusikanterne bevæger sig i en fortættet udgave af livets skole.

Derfor burde alle musikere, men især rockens forfængelige, passere gennem denne den hårdeste skærsild i showbusiness. Som gademusikant er man helt til fals for publikums nåde. På uendelige gader og strøg må den klimprende gui-

ULRIK RBB

tar, den harkende saxofon og den måske ikke helt store stemme, konkurrere med butiksvinduernes anmassende og effektive drømmebilleder.

Og selvom gademusikanterne får lokket shoppingfreaks'ene til at folde ørerne ud et kort minut, er arbejdet ikke slut. Den eftertragtede skille mønt skal op af publikums lomme.

I Danmark er det ikke en selvfølge, at spillemanden skal have en 25-øre for sin sang. Tager man derimod sydpå, ser det ofte anderledes ud, måske fordi en stor del af byernes forretningsliv i forvejen befinder sig på fortovene. Her frister gademusikanterne ikke den fredløse tilværelse, man byder dem i det kolde Nord. Her er han som regel en selvstændig professionel, der tjener til

Af Kristian Lindberg. Tegning Ulrik Rosenstand.

dagen og vejen, ligesom skopudserne, frugtsælgere og souvenir-fotografer.

Til gengæld er pengene flere i det velhavende Danmark, når de endelig falder i den skrammede violinkasse. Derfor drager gademusikanterne stadig som trækfugle nordpå, når vinterkulden fortager sig. Med sig bærer de drømmen om den ubundne og uafhængige tilværelse.

For at illustrere med en sang, der beskriver begrebet at være *on the road*. Linjerne er fra »The Singer«, en ældre sag, som senest den melankolske Nick Cave har givet en version af.

*I pass a million houses
but there is no place where I belong
All I need to give you
was song after song after song ...*

Således havde en sort amerikaner stillet sig op på Strøget foran den nedlagte porno-biograf Nygade. Herfra sendte han en uafbrudt strøm af smertelige blues på sin tolvstrengede guitar.

Jeg havde stillet mig op i den sædvanlige seks meters afstand, som reserve-rede danskere benytter omkring gadesangere.

Pludselig blev denne magiske ring brudt af to langhårede unge, udstyret med de berygtede grønne nylon-jakker. »Racister« løb det som en adrenalin-trækning gennem mine årer. De havde en brutal brandert på, og øjeblikket blev med ét mørkt og hæsligt. Jeg var nu vidne til at de unge stillede sig slingrende op en halv meter foran den sorte. Med en udtryksløs stirren sendte de en tung spritånde i ansigtet på ham. Guitaristen rokkede sig ikke, holdt end ikke vejret, men spillede upåvirket videre. Og det umulige skete.

De frygtede grønjakkers nedstirrende provokation smeltede umærkeligt i takt med en stilfærdig summer-time-blues. Aldeles fascinerede af fænomenet, satte de sig plumpt på gaden.

Hver en strofe blev fulgt på vej med anerkendende hik. Da den sidste tone havde forladt instrumentet, fik den ene fulderik stablet sig på benene, samtidig med at han greb i jakkeforet. Med en fejende bevægelse stak han en halvfuld flaske æblevin frem mod musikanten. En større tribut fra de to var næppe tænkelig, og den blev kvitteret med endnu et gyngende nummer.

Måske var en overrumpende bid af længslens melodi trængt ind bag sprittågerne.

The Singer i Caves person afslutter sin hymne med at spørge de forbipasserede:

*Did you forget this fucking singer so soon,
and did you forget my song?*

Hvis man spørger undertegnede er svaret afgjort nej, jeg glemmer aldrig de forpulede sangere. Det de vandrende troubadurer fortæller om længsel, fremdrift og frihed er for vigtigt til at kunne glemmes.